

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

po rozpoznaniu w dniach 13.04.2017 r., 26.09.2017 r., 19.12.2017 r., 20.03.2018 r., 25.09.2018 r. sprawy **L. M. (1)**, syna M. i A., urodzonego (...), PESEL (...),

oskarżonego o to, że:

będąc podatnikiem podatku VAT i osobą odpowiedzialną za prawidłowe regulowanie zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa, w złożonej w Urzędzie Skarbowym w P. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) - 7K za IV kwartał 2013r. w dniu 27.01.2014r. podał nieprawdę wskazując, że:

- podatek należny zawyżony o kwotę w wysokości 336.720 zł z tytułu transakcji, które w rzeczywistości nie miały miejsca pomiędzy wskazanymi podmiotami w fakturach VAT o numerach:
- faktura VAT nr (...) z dnia 15.03.2014r. o wartości netto 1.000.000 zł. oraz podatku VAT w wysokości 230.000 zł, f
- faktura VAT nr (...) z dnia 18.03.2014r. o wartości netto 362.000 zł. oraz podatku VAT w wysokości 83.260 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 30.03.2014r. o wartości netto 102.000 zł. oraz podatku VAT w wysokości 23.460 zł,
- wystawionych przez firmę (...) z/s w P. ul. (...);
- podatek naliczony VAT do odliczenia zawyżony o kwotę w wysokości 500.049 zł,

narażając tym samym należny podatek od towarów i usług za IV kwartał 2013 r. na uszczuplenie w kwocie 163.329 zł.,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56§2 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

I. oskarżonego L. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 56§2 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. i za to, przy zastosowaniu art. 7§2 k.k.s., na podstawie art. 56§2 k.k.s. w zw. z art. 23§1, 2 i 3 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto złotych);

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. F. kwotę 1151,28 zł (tysiąc sto pięćdziesiąt jeden 28/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

III. Na mocy art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 616§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. oraz na mocy art. 1, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 1221,28 zł (tysiąc dwieście dwadzieścia jeden 28/100 złotych) i wymierza mu opłatę w wysokości 1.500 zł (tysiąc pięćset złotych).

Sygn. akt X K 674/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. M. (1) od 23 sierpnia 2012 roku do 22 października 2014 roku prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) Ł. M. (1) z siedzibą w P. przy ul. (...). Przed założeniem działalności gospodarczej, w latach 2012 – 2013, Ł. M. (1) pełnił funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o., której prokurentem był w tym czasie P. M.. Jednocześnie we wrześniu 2012 roku żona P. M. założyła działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P., którym to przedsiębiorstwem faktycznie kierował mąż w/w. Ł. M. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie zatrudniał żadnych pracowników.

/dowody: częściowo zeznania P. M. k. 87-94, 199-200;

decyzja z dnia 13 października 2015 roku w sprawie PP (...) -58/15/00 k. 2-17;

wydruk z (...) k. 39/

W 2013 roku między Grupą (...) o.o. reprezentowaną przez P. W. i firmą (...) V. – producentem linii produkcyjnych odbyły się negocjacje w przedmiocie zakupu przez Grupę (...) Sp. z o.o. linii technicznej do mycia, sortowania i pakowania cebuli. O fakcie odbywania się wskazanych rozmów wiedział min. K. R., który w dniu 20 sierpnia 2013 roku założył działalność gospodarczą, planując zajmowanie się właśnie montażem linii technicznych do warzyw. W prowadzeniu działalności gospodarczej K. R. wspierał P. M., którego K. R. ustanowił swoim pełnomocnikiem.

W negocjacjach tych nie brał udziału Ł. M. (1), mimo to w dniu 18 grudnia 2013 roku wystawił na rzecz K. R., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), fakturę Nr (...), z której wynikało, że K. R. winien zapłacić na rzecz wystawcy kwotę 1.000.000,00 zł netto (1.230.000,00 zł brutto) tytułem prowizji od sprzedaży linii technologicznej. Należność miała zostać uregulowana do dnia 15 marca 2014 roku.

Dane wynikające ze wskazanej faktury zostały następnie ujęte w przez Ł. M. (1) w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7K za IV kwartał 2013 roku, złożonej w dniu 27.01.2014 roku.

/dowody: częściowo zeznania świadka K. R. k. 95-103;

częściowo zeznania świadka K. K. (1) k. 110-115, 173-174;

kopia faktury VAT k. 31;

deklaracja VAT-7K k. 50-50v.;

decyzja z dnia 13 października 2015 roku w sprawie PP (...) -58/15/00 k. 2-17;

protokół kontroli k. 19-30v./

Na przełomie 2013 i 2014 roku w K. firma (...) V. wykonywała prace montażowe linii technicznej do mycia, sortowania i pakowania cebuli zamówionej przez Grupę (...) o.o. W pracach montażowych, jako podwykonawcy brali też udział P. M., w ramach działalności (...) z siedzibą w P. oraz K. R. w ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa. Ł. M. (1) nie był podwykonawcą tych prac. Mimo to w dniu 21 grudnia 2013 roku wystawił na rzecz K. R., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), fakturę Nr (...), zatytułowaną „przygotowanie i instalacje dot. projektu K.”. Z dokumentu tego wynikało, że K. R. ma do dnia 18 marca 2014 roku zapłacić na rzecz wystawcy kwotę 362.000,00 zł netto (445.260,00 zł brutto).

Dane wynikające ze wskazanej faktury zostały następnie ujęte w przez Ł. M. (1) w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7K za IV kwartał 2013 roku, złożonej w dniu 27.01.2014 roku.

/dowody: zeznania świadka P. S. (1) k. 116-117, 192-93;

zeznania świadka R. M. k. 118-119, 184;

zeznania świadka W. K. (1) k. 106-109, 187v.-188;

kopia faktury VAT k. 32;

deklaracja VAT-7K k. 50-50v.;

decyzja z dnia 13 października 2015 roku w sprawie PP (...) -58/15/00 k. 2-17;

protokół kontroli k. 19-30v./

W dniu 31 grudnia 2013 roku Ł. M. (1) wystawił na rzecz (...) z siedzibą w P. fakturę Nr (...), z której wynikało jakoby sprzedał na rzecz wskazanego podmioty, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, ładowarkę teleskopową M. 2008 rok Nr VIN (...) za cenę 102.000,00 zł netto (125.460,00 zł brutto). Transakcja ta w rzeczywistości nie miała miejsca.

Dane wynikające ze wskazanej faktury zostały następnie ujęte w przez Ł. M. (1) w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7K za IV kwartał 2013 roku, złożonej w dniu 27.01.2014 roku.

/dowody: zeznania świadka Z. Z. k. 84-86, 183;

kopia faktury VAT k. 33;

deklaracja VAT-7K k. 50-50v.;

decyzja z dnia 13 października 2015 roku w sprawie PP (...) -58/15/00 k. 2-17;

protokół kontroli k. 19-30v./

P. przygotowawcze w niniejszej sprawie toczyło się przy zastosowaniu art. 173 k.k.s. i skutkowało wydaniem wyroku nakazowego, który został skutecznie zaskarżony przez obrońcę oskarżonego.

Ł. M. (1) nie stawiał się na żadnym z terminów rozprawy.

/vide: postanowienie z dnia 23 maja 2016 roku;

wyrok nakazowy k. 137-138;

sprzeciw od wyroku nakazowego k. 153;

protokoły rozprawy głównej k. 166-167, 172-175, 182-185, 187-188, 192-195, 199-200a/

Ł. M. (1) był uprzednio czterokrotnie karany.

/dowody: dane o karalności k. 133-135/

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu Ł. M. (1) zarzucanych mu czynów.

Istotne dla sprawy były w szczególności zeznania R. M. i P. S. (2) oraz W. K. (2), którzy byli zatrudnieni przy montażu zakupionej pod koniec 2013 roku przez Grupą (...) o.o. linii technicznej do mycia, sortowania i pakowania cebuli. Ich depozycje posłużyły do wykluczenia, by Ł. M. (1) faktycznie był jednym z podwykonawców przy tym przedsięwzięciu, a tym samym, by miał podstawy wystawić fakturę na kwotę 445.260,00 zł brutto, za wykonane w tym zakresie prace.

R. M. i P. S. (2) zeznając precyzyjnie określili bowiem, kto obok nich wykonywał prace montażowe w K., wśród wymienianych osób i podmiotów nie pojawił się jednak oskarżony. Co zaś tyczy się wskazań W. K. (2), ten stwierdził jedynie, że kojarzy jakiegoś Ł., który najpierw pracował przy montażu linii technicznej w sortowni buraczków i selera, a następnie przy przedsięwzięciu realizowanym dla Grupy K.. Ze słów tych nie sposób wywnioskować, aby chodziło właśnie o Ł. M. (1), jak zeznał bowiem K. K. (1), zatrudniający W. K. (2) – przed jesienią 2013 roku nie współpracował on nigdy z Ł. M. (2) (nawet go wówczas nie znał). Siłą rzeczy W. K. (2) nie mógł „kojarzyć” oskarżonego z innych prac montażowych. Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż niemożliwym było by żaden ze świadków nie zauważył obecności Ł. M. (1) w hali produkcyjnej Grupy K.. Kwota na jaką wystawiona została faktura Nr (...) jednoznacznie wskazuje bowiem, że gdyby przedsiębiorstwo oskarżonego brało udział w pracach montażowych, nie ograniczały by się one wyłącznie do wykonania drobnych czynności technicznych, które mogłyby umknąć uwadze innych podwykonawców. Co ważne Sąd nie stwierdził przy tym, aby którykolwiek ze świadków miał powody do zeznawania w sposób de facto niekorzystny dla Ł. M. (1).

Podobnie, za w całości polegające na prawdzie uznano zeznania Z. Z.. Nie miał on w prawdzie bezpośredniej wiedzy na temat okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, nie mniej jednak jego zeznania przyczyniły się w znacznym stopniu do zweryfikowania wersji wydarzeń P. M., przekonującego że transakcja wskazana w fakturze Nr (...) miała miejsce. Z. Z. podał, że przechowywał na terenie prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa w K., przy ul. (...) dla P. M. jakieś maszyny, jednak miało to miejsce na przełomie 2012 i 2013 roku, nie zaś zima 2013 – 2014 roku. Sąd oceniając treść omawianych zeznań stwierdził zaś, że odpowiedzi świadka na zadawane mu pytania były konkretne i jasne, a całość depozycji – logiczna i spójna. Wobec powyższego uznano, że słowa Z. Z. w całości polegają na prawdzie.

Oceniając zeznania K. K. (1), Sąd na wstępie zauważył, że w zasadniczej części odnoszą się one do kwestii współpracy między świadkiem i P. M., nie zaś do osoby samego oskarżonego. W tej też części zeznania w/w zostały pominięte jako nie mające znaczenia dla postępowania. Co zaś tyczy się słów K. K. (1) odnośnie do zaangażowania Ł. M. (1) w proces montażu linii technicznej – uznano je za kompletnie niewiarygodne. Z jednej strony świadek przekonywał w nich bowiem, że sam widział jak oskarżony montował wskazane urządzenie, z drugiej – dopytywany, czy Ł. M. (1) wykonywał prace sam, czy też miał pracowników, stwierdził, iż „nie ma pojęcia”, lakonicznie tłumacząc, że miał w tym czasie zbyt dużo pracy, żeby dokładnie się wszystkiemu przyglądać. Obie wypowiedzi stały w jawnej sprzeczności ze sobą, Sąd przyjął więc (bazując w tym zakresie na zeznaniach W. K. (2), R. M. i P. S. (2)), że faktycznie Ł. M. (1) nie był podwykonawcą monterów linii produkcyjnej.

Analizując treść zeznań P. M., Sąd stwierdził natomiast, iż mają one znaczenie jedynie w zakresie w jakim świadek odniósł się do kwestii nabycia od oskarżonego ładowarkę teleskopową M. 2008 rok Nr VIN (...) oraz w części dotyczącej wykonania montażu linii technicznej w K.. W pozostałym zakresie depozycje P. M. poruszały kwestie niezwiązanych z przedmiotem postępowania Sąd pominął je zatem bez uprzedniej weryfikacji ich wiarygodności. Oceniając treść zeznań P. M. w części, w jakiej opisywał, w toku postępowania przygotowawczego, pracę na rzecz Grupy K., dla Sądu istotnym było, że wymieniając podwykonawców projektu nie wspominał on nawet o Ł. M. (1), a pytany w czasie rozprawy o ewentualne podwykonawstwo oskarżonego, stwierdził, że jego zeznania złożone wcześniej w Urzędzie Skarbowym były w tym zakresie precyzyjne i kompletne. W związku z powyższym należało stwierdzić, że depozycje świadka w tej części, obok wskazań W. K. (2), R. M. i P. S. (2), potwierdzały fakt udokumentowania przez Ł. M. (1) nieistniejącego zdarzenia w ramach faktury Nr (...). Nie bez znaczenia pozostawało przy tym, iż świadek nie miał żadnego interesu w tym by bezpodstawnie obciążać Ł. M. (1) ponad miarę. Za niewiarygodne uznano zaś zeznania P. M. w części, w której zapewniał, że kupił od oskarżonego, w grudniu 2013 roku ładowarkę teleskopową celem odsprzedaży. Choć świadek zdawał się operować konkretnymi informacjami odnośnie do okoliczności przejęcia i wydania ładowarki, prezentowanej przez niego wersji wydarzeń nie potwierdził Z. Z., który stwierdził, że żadne tego typu urządzenia nie były przez niego przechowywane na przełomie 2013 i 2014 roku. Zastrzeżenia budził nadto fakt, iż choć ładowarka miała przedstawiać niebagatelną wartość w stosunku do kapitału, jakim operowało zarządzane przez świadka przedsiębiorstwo (...) (określonego przez samego świadka na kwotę zaledwie 3.500,00 zł, przy cenie ładowarki określonej w fakturze Nr (...) na 125.460,00 zł brutto), to świadek stwierdził, że nie

posiada żadnych dokumentów związanych z procesem wyceny tego urządzenia, jak i jego nabyciem i odsprzedażą. Powyższe poddawało w wątpliwość szczerłość wypowiedzi świadka w tym zakresie i nakazywało ich pominięcie w toku dokonywania ustaleń w sprawie.

Przechodząc do oceny zeznań K. R., na wstępie należy zauważyć, że przeprowadzenie bezpośredniego dowodu z jego depozycji było niemożliwe w skutek śmierci świadka. W konsekwencji analizie poddano jedynie zeznania świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego i ujawnione następnie przez Sąd. W pierwszej kolejności uwagę Sądu zwrócił fakt, iż opisując proces negocjacji zakupu linii technicznej do warzyw świadek utrzymywał, że sam miał otrzymać wynagrodzenie z tego tytułu i wypłacić następnie oskarżonemu 1.000.000,00 zł netto za pomoc. Jednocześnie świadek nie potrafił jednak sprecyzować w jaki sposób ustalono wysokość rzeczonych prowizji, jakie konkretnie działania miał podejmować oskarżony w ramach udzielonego mu niejako podzlecenia do negocjacji, przy czym w negocjacjach miał brać udział również K. K. (1), który wcześniej współpracował już z Grupą K., przy montażu innej linii technicznej. Tym samym, w świetle elementarnych wskazań doświadczenia życiowego, nakazujących przyjmować, że strony zainteresowane zawarciem umowy powinny raczej dążyć do ograniczenia liczby osób pośredniczących przy negocjacjach, udział w tych rozmowach Ł. M. (1) był kompletnie niezrozumiały. Nie należało tracić nadto z pola widzenia wskazań K. K. (1), iż Ł. M. (1) miał nie być obecny przy wszystkich rozmowach. Tym bardziej utrzymywanie przez K. R., że Ł. M. (1) miał prawo domagać się niebagatelnej kwoty 1.000.000,00 zł tytułem wynagrodzenia, gdy brak jakichkolwiek dokumentów uzasadniających jej wysokość, czy nawet wskazujących na przyczynienie się przez oskarżonego do zawarcia przedmiotowej umowy, należało uznać za kompletnie absurdalne. Z tego też względu Sąd nie dał świadkowi wiary w tym względzie. Sąd stwierdził dalej, że świadek miał się z prawdą, wskazując, iż przy pracach montażowych linii technicznej jednym z podwykonawców był właśnie Ł. M. (1). Jak zaznaczano wielokrotnie powyżej – przeczyły temu dowody z zeznań innych świadków. Ponadto nie należało zapominać, że oskarżony w okresie prowadzenia przez siebie działalności gospodarczej nie zatrudnił żadnych pracowników. Żadna z osób mających pracować przy rzeczonym montażu nie była też w stanie okazać dokumentu chociażby pośrednio potwierdzającego uczestnictwo Ł. M. (1) w tych pracach, takich jak umowa o podwykonawstwo, czy dokument udzielania gwarancji. Kompletnie nielogiczne były też wskazania świadka, mające potwierdzać fakt zbycia przez oskarżonego na rzecz przedsiębiorstwa zarządzanego przez P. M. ładowarki teleskopowej. Zgodnie ze słowami świadka, do opisanej transakcji bez wątpienia doszło, ponieważ sam następnie niezwłocznie kupił od P. M. to urządzenie. Niezrozumiałe było jednak, z jakich względów K. R. miałby kupować ładowarkę od P. K., skoro w tym czasie, jak podawał pozostawał w relacjach gospodarczych z oskarżonym i mógł czynności tej dokonać bezpośrednio z nim, co niewątpliwie byłoby korzystniejsze.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych, protokołów znajdujących się w aktach sprawy oraz kopi decyzji, faktur i ewidencji. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, Sąd uznał, iż brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd uznał, iż istnieją podstawy by przypisać oskarżonemu popełnienie tak czynu kwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k. Wobec wskazanych wyżej okoliczności nie ulegało, zdaniem Sądu wątpliwości, iż Ł. M. (1) przypisać można popełnienie czynu polegającego na wystawianiu nierzetelnych faktur i, przy ich wykorzystaniu, podaniu nieprawdy w ramach przedłożonej organowi podatkowemu deklaracji VAT-7K. W tym względzie Sąd zważył, iż za utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny za fakturę nierzetelną w rozumieniu art. 62 § 2 k.k.s. zarówno fakturę nieodzwoiercedlającą rzeczywistego przebiegu zdarzenia, jak i fakturę fikcyjną, dokumentującą czynność nieistniejącą. Wystawienie tej ostatniej (fikcyjnej) faktury godzi w prawidłowość ustalenia i wykonania zobowiązań podatkowych wobec Państwa, zwłaszcza gdy podatnik nieświadomy jej fikcyjności wypełnia swe zobowiązania finansowe. Faktura nieprawidłowo stwierdzająca fakty, w szczególności pomniejszająca podatek poprzez bepodstawność stwierdzenia powinności

zwrócenia podatku VAT albo obniżenia podatku należnego o podatek obliczony - godzi w obowiązek podatkowy i przyczynia się do zwiększenia zysku sprawcy o wartość podatku mu zwracanego.

Tymczasem Ł. M. (1) w ramach prowadzonej przez siebie pod firmą (...) Ł. M. (1) z siedzibą w P. przy ul. (...) działalności gospodarczej, będąc podatnikiem podatku od towarów i osobą upoważnioną do wystawiania faktur VAT w dniu 18, 21 i 31 grudnia 2013 roku wystawił nierzetelne faktury dokumentujące sprzedaż usług (negocjacji i montażu) oraz towaru w postaci ładowarki teleskopowej, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Z okoliczności sprawy wynika przy tym, że oskarżony miał przy tym pełną świadomość wadliwości tych dokumentów. Tym samym niewątpliwie swoim działaniem wyczerpał znamiona omawianego czynu zabronionego. W dalszej kolejności, opierając się na danych wynikających z rzeczonych faktur Ł. M. (1) sporządził deklarację dla podatku od towarów i usług (...) -7K na IV kwartał 2013 roku w dniu i w dniu 27 stycznia 2014 roku złożył ją w Urzędzie Skarbowym w P.. W związku z powyższym wykazał podatek naliczony VAT do doliczenia zawyżony o kwotę 500.049 zł i podatek należny zawyżony o kwotę w wysokości 336.720 zł, co skutkowało narażaniem podatku od towarów i usług za IV kwartał 2013 roku na uszczuplenie w kwocie 163.329 zł.

Ł. M. (1) niewątpliwie wypełnił więc swoim zachowaniem znamiona przestępstwa skarbowego, które należało zakwalifikować z art. 56§2 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

Rozważając kwestię kary dla Ł. M. (1) za przypisany mu czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 13 § 1 k.k.s. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczuplenia należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Wobec powyższego Sąd wymierzył Ł. M. karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 100 zł każda, uznając, że kara ta jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego zachowania. Oskarżony niewątpliwie działał bowiem umyślnie, w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, realizując szereg czynności ewidentnie postępował bowiem w ramach wcześniej ustalonego plany, który był obliczony właśnie na oszukanie Fiskusa. Nie bez znaczenia była nadto uprzednia karalność Ł. M. (1), choć w tym zakresie Sąd jednocześnie zważył, że oskarżony wcześniej nie dopuścił się popełnienia przestępstwa skarbowego. Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd przyjął, iż kara adekwatna dla Ł. M. (1) będzie właśnie kara 150 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda z nich.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych Sąd obciążył go tymi kosztami i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami. Oskarżony jest bowiem osobą czynną zawodowo i osiągającą stały miesięczny dochód, co w ocenie Sądu pozwala mu na poniesienie w/w kosztów.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., (...).

(...)